

17.11.87 (saja neljakümne kolmas päev)

Oh kuidas tahaks praegu kodus olla. Pooleteise kuu pärast on uus aasta. Aga mis ma siin ikka heietan, eks kahe, õigemini pooleteise aasta pärast, võtan kõik järele.

Nagu näete, kirjutan ma vihikulehele, seoses sellega ka palve, et järgmise kirja materjali võiksite saata kirjas. Ümbriku võib kokku murda ... No vaadake ise, kuidas parem on, äkki saab saata suuremas ümbrikus, ma ausalt ei tea. Aga saatke ka ainult „paljaid“ kirju, sest mine tea, äkki lisanditega ei tule läbi.

Eile nägin esimest korda, kuidas näeb välja tolmutorm. See on umbes sama, mis lumetuisk, ainult lume asemel on tolmu. Väljas on väga ebamugav olla, sest suu ja silmad ajab tolmu täis.

Praegu tegeleme ikka pikalt ja pidevalt miinide õppimisega. Seda kuni selle kuu lõpuni, eks edasi näe, mis saab. Meil on siin väeosa kõrval polügoon. Hommikul ajame soomusvestid selga, võtame automaadid ja polügoonile. Kõigepealt on kaevikut meenutavas ja maskeerimisvõrguga kaetud õppeklassis loeng ja siis praktiline tegevus. Õpime erinevat tüüpi miinide leidmist ja kahjutuks tegemist. Vahelduseks harjutame käsivõitlust, tegeleme taktikaga, roomame ringi või siis laseme märki.

Ilmad on meil sarnased suvega kodus, s.t temperatuur päeval, öösel aga on üpris jahe. Kuidas teil kodus ilmad on?

Täna ei oskagi rohkem teatada. Kirjutage kõigest, mida kodus teete, iga teade vähendab koduigatsust. Muide, viimane teade teilt tuli juba ligi kuu aega tagasi.

Ootan.